

25. Møde.

Fredag den 19. December Kl. 13.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Stiftsbaandsløsning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3367; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 699).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Bodil Koch: Det er saadan set noget ubehageligt at staa paa denne Talerstol første Gang og have faaet Halen i Klemme, for som ærede Medlemmer vil vide — i hvert Fald nogle af dem —, er der i en Del af Provinspressen fremkommet Referat af den Ordførertale, jeg nu skal holde, og jeg vilde ikke være et normalt Menneske, hvis jeg ikke følte mig som en Uskyldighed, delvis som en forfulgt Uskyldighed. Ydermere er det kommet mig for Øre, at andre ærede Medlemmer har Morskab i Behold paa min Bekostning; jeg ved oven i Købet, hvad det er, men jeg er for nobel til at snuppe det paa Forhaand. Jeg beklager nu i hvert Fald, at det er sket.

Som det vil være det høje Ting bekendt, er dette Lovforslag om Stiftsbaandsløsning, som den højtærede Minister har forelagt, tænkt som en Suppleringslov til Loven af 4. Juni d. A. om Ændringer i Lov Nr. 195 af 16. April 1941 om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken. Loven af 4. Juni afsluttede den mangeaarige Kamp for Kvindernes Ret til at søge Præsteembede paa lige Fod med Mændene, idet Loven hjemlede dem denne Ret.

I den lange Periode, Striden om kvindelige Præster har staaet paa, er det Gang paa Gang fra Modstandernes Side blevet fremhævet, at hele Kampen i Virkeligheden var af imaginær Karakter, idet ingen Menighed nogen Sinde havde ytret Ønske om at faa en Kvinde til Præst, og det vilde, mente man, vare baade Aar og Dag, inden dette vilde ske. En saadan Argumentation har aldrig holdt Stik. Berettigelsen af Vedtagelsen af Loven om kvindelige Præster ligger i den enkelte Kvindes eller de enkelte Kvinders Ønske om at blive Præst, hvorimod Fuldbyrdselsen af Loven ligger i

Kirkens Haand, Menighedens og Biskoppernes. Imidlertid skete det uforudsete, endnu inden Loven af 4. Juni var vedtaget, at en Valgmenighed i Nørre Ørslev paa Falster opfordrede cand. theol. Johanne Andersen til at søge det ledige Embede der, og da Loven blev vedtaget af Rigsdagens Flertal, syntes Sagen dermed at være i Orden.

Men nej! For paa ret Vis at fungere som Præst i Folkekirken er det ikke nok at være valgt til Embedet, man maa have Kaldsbrev, Kollats, af Stiftets Biskop og modtage Ordination. Men det forbløffende hændte nu, at Biskoppen over Lolland-Falsters Stift nægtede at udføre disse Embedshandlinger, fordi det var en kvindelig Kandidat, det drejede sig om, idet han paaberaabte sig, at han derved vilde handle imod sin Samvittighed. Hvor uforstaaelig en saadan Vægning end maa forekomme anderledes tænkende, maa man dog med Respekt bøje sig for det enkelte Menneskes Overbevisning og i saa vid Udstrækning, som det overhovedet lader sig gøre, skabe Rum for aandelig Frihed inden for Lovens Rammer. Det er det, Rigsdagen ønsker med denne Lov, og ikke at opkaste sig til kirkelig Synode, saadan som „Kristeligt Dagblad“ ubehageligt insinuerede det i Gaar.

Det er det, der er forsøgt med denne Lov, at skabe Rum for aandelig Frihed; men inden jeg gaar over til at sige nogle Ord om selve Lovforslaget, kan jeg ikke tilbageholde min Undren over, hvad det er for et Kirkesyn, og hvad det er for et Menneskesyn, der har givet sig Udtryk i den Holdning, som Biskoppen over Lolland-Falsters Stift har valgt at indtage i denne Sag. Mig forekommer dette Kirkesyn at bunde i Tankegange, der ikke hører hjemme i den lutherske Kirke, men har anglo-katolsk Sigte, og dette Menneskesyn at være knyttet sammen med Forestillinger, der ikke har meget at gøre med vor Tids Begrebsverden. Jeg tror i hvert Fald, det er givet, at den mærkelige indestængte Aand — nu vil jeg ikke sige: den reaktionære Aand, fordi det er saa let og saa billigt at udslynge Ordet reaktionær mod Folk, der har en anden Mening end en selv —, men den mærkelige indestængte Aand, der gennem mange af Kirkens ledende Mænd har faaet Mund og Mæle i Kampen mod de kvindelige Præster, paa meget beklagelig Vis har virket med til at gøre det i Forvejen kirkefremmede Menneske af i Dag yderligere immum over for den kirkelige Forkyndelse. Det forekommer mig, at hvis Kirken blot har den